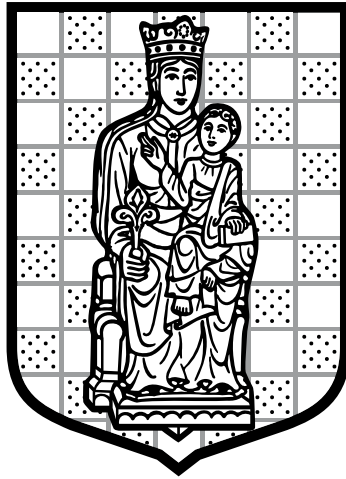

**PRIORITATS PASTORALS
DIÒCESI D'URGELL
2014-2018**

INTRODUCCIÓ

Amb els sentiments de sortir a sembrar i de llençar les xarxes, en l'inici de l'Advent 2014, m'adreço a tots els fidels de la Diòcesi d'Urgell per fer-vos arribar aquestes **Prioritats pastorals per als anys 2014-2018**, a manera d'un **Pla Pastoral de la Diòcesi per als propers quatre anys**.

Durant aquest any de la Visita *ad limina* al Sant Pare Francesc, en els Consells de Presbiteri i de Pastoral diocesà, així com amb els Arxiprestos i les Delegacions diocesanes, va anar sorgint la necessitat de definir més clarament allò que el 13 d'octubre de 2010 vaig resumir en el n° 323 del Full d'Informacions i Orientacions diocesanes (IOP): *“Tota la Diòcesi d'Urgell ens posem de nou en actitud de calar les xarxes per evangelitzar. Amb els Arxiprestos i els sacerdots que vam peregrinar a Ars al maig, seguint les petjades de St. Joan Maria Vianney, reconeixem que es tracta de **“fer de manera extraordinària allò que és ordinari”**, és a dir, fer molt bé, imitant en tot el Crist, allò que ordinàriament ja anem fent com a Església, el que és ordinari en el treball pastoral. Aquest és el Pla diocesà per a aquest curs, i ben conegut: predicar bé la Paraula, millorar la catequesi, anunciar Jesucrist i testimoniar els valors del seu Regne als qui els desconeixen, amb proximitat i coherència. Celebrar acuradament els sagraments, especialment l'Eucaristia dominical. Crear unitat i comunitat d'amor dins la comunitat cristiana, i fer que estigui evangelitzadorament present en la vida dels nostres pobles, creant llaços d'amor, de respecte i de servei. Prioritzar la dedicació als infants i joves, a les famílies, als ancians i malalts, i sobretot ajudar solidàriament els qui més pateixen la crisi econòmica... En una paraula, amb confiança plena i perquè Ell ens ho diu, sense neguits ni gaires nous invents, **fer bé el que hem de fer!** És el que ens ensenya el sant Rector d'Ars: ser sants en la humilitat d'una dedicació total al que ens toca de fer segons la vocació rebuda”*.

Com a Bisbe Pastor de la Diòcesi vull recollir aquest anhel que la veu del Poble de Déu m'ha manifestat i traçar aquestes prioritats pastorals a la llum del que he recollit a través de les aportacions dels diversos Consells i òrgans consultius de la Diòcesi, i del que resumidament vam aportar al Sant Pare Francesc amb motiu de la *Visita ad limina* 2014, i a la llum de l'Exhortació Apostòlica del Sant Pare Francesc *Evangelii Gaudium* (EG) sobre l'anunci de l'Evangelí en el món actual.

Uns anys per davant en l'entrega pastoral és sempre una nova oportunitat que cal que visquem amb il·lusió i intensament, evitant el gran perill i temptació del qual Jesús ens adverteix a l'Evangelí: *“Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res”* (Lc 5,5). És el gran perill dels cristians: el pessimisme i creure que no ens en sortirem perquè hi posem molt d'esforç i els fruits que recollim ens semblen pocs. Com combatre aquesta temptació? Jesús ens dona a l'Evangelí la resposta, que fou la de l'apòstol Pere: *“Ja que vós ho dieu calaré les xarxes”* (Lc 5,5). Només

si fem cas al que ens demana Jesús, només si confiem en la força poderosa de la seva Paraula ens en sortirem i serem fidels a la vocació eclesial rebuda. El Papa Francesc ens recorda amb quina actitud ho hem de fer: *“un evangelitzador no hauria de tenir permanentment cara de funeral. Recobrem i augmentem el fervor, «la dolça i confortadora alegria d’evangelitzar, fins i tot quan cal sembrar entre llàgrimes [...] I tant de bo que el món actual –que busca de vegades amb angoixa, de vegades amb esperança– pugui així rebre la Bona Nova, no a través d’evangelitzadors tristos i descoratjats, impacients o ansiosos, sinó a través de ministres de l’Evangeli, la vida dels quals irradia el fervor dels qui han rebut, primer de tot en si mateixos, l’alegria del Crist”* (EG 10).

Aquesta **alegria de l’Evangeli** que es fonamenta i es basa en l’Evangeli de l’alegria és la que us proposo impulsar a la Diòcesi d’Urgell a través de les prioritats pastorals que es descriuen en aquest breu document. Deixem que el Senyor Jesús amari tota la nostra activitat pastoral perquè *“amb Jesucrist sempre neix i reneix l’alegria”* tal com ens recorda el Sant Pare Francesc (EG 1).

Aquestes prioritats us les presento acompanyades d’unes **propostes i accions concretes** que parteixen de les possibilitats de la nostra estimada Diòcesi d’Urgell i que cada parròquia haurà de concretar amb l’ajuda dels Consells Parroquials i els agents de pastoral, sigui a nivell parroquial o arxiprestal.

1a PRIORITAT: Una Parròquia oberta al món i servidora

- ✓ Al nostre Bisbat tan escampat i de geografia complexa, la Parròquia continua tenint una gran vigència. Volem revifar la **importància i la missió de la parròquia**, obrint-la i fent conèixer el qui s'hi viu i s'hi fa, a tots aquells que encara no s'han trobat personalment amb Jesucrist vivent.
- ✓ Hem de renovar la nostra confiança en la importància de la parròquia perquè, tal com ens recorda el Sant Pare Francesc, *“encara que certament no és l'única institució evangelitzadora, si que és capaç de reformar-se i adaptar-se contínuament essent “la mateixa Església que viu entre les cases dels seus fills i de les seves filles”. Això implica que realment estigui en contacte amb les llars i amb la vida del poble, i no esdevingui una prolixa estructura separada de la gent o un grup de selectes que es miren a sí mateixos. La parròquia és presència eclesial al territori, àmbit de l'escolta de la Paraula, del creixement de la vida cristiana, del diàleg, de l'anunci, de la caritat generosa; la parròquia encoratja i forma els seus membres perquè siguin agents d'evangelització”* (EG 28).
- ✓ El Concili Provincial Tarraconense, del qual el 2015 en celebrarem els 20 anys de la seva clausura, i que fou la recepció i actualització a les nostres terres del Concili Vaticà II, en les seves resolucions 128 i 129 determina que els bisbes elaborin dos directoris –el de la parròquia i el de l'arxiprestat– que defineixin i orientin la missió de la parròquia avui. Aquestes resolucions mostren la importància que el Concili Provincial Tarraconense va voler donar a les parròquies.
- ✓ La parròquia és la comunitat propera i necessària de l'Església diocesana on es neix i creix en la fe, i que, pels sacraments de la iniciació, és **l'autèntica comunitat matriu de la vida cristiana**.

- ✓ La parròquia s'ha d'entendre en referència a l'Església diocesana, que és la unitat eclesial completa, que vetlla les funcions evangelitzadora, celebrativa i caritativa. Així parla de la Diòcesi el Decret sobre el ministeri pastoral dels bisbes en l'Església, *Christus Dominus*, del Concili Vaticà II, en el n. 11. Per això sempre hem d'entendre la comunitat parroquial dins la comunitat diocesana. Cal *"cultivar constantment el sentit de Diòcesi, de la qual la parròquia és com una cèl·lula, sempre amatents a sumar també les seves forces a les iniciatives diocesanes"* (AA 10).
- ✓ La parròquia ha de ser una **comunitat oberta a tothom**, acollidora de les persones, amb vocació d'aplegar la gent diversa, sense elitisme ni protagonisme. Totes les activitats i el mateix estil de la parròquia han d'accentuar la dimensió evangelitzadora. El Papa Francesc ens recorda que *"la sortida missionera és el paradigma de tota l'obra de l'Església"* (EG 15). Ja no podem quedar-nos tranquils esperant passivament als nostres temples i ens cal passar d'una pastoral de mera conservació a una **pastoral decididament missionera**.
- ✓ No podem ser indiferents i no fer res davant el distanciament entre l'Església i moltes persones del nostre temps, tant si es tracta de batejats que no viuen les exigències del Baptisme o persones que no coneixen suficientment Jesucrist o bé que sempre l'han rebutjat. Tots tenen el dret de rebre l'Evangeli i els cristians tenen el deure d'anunciar-lo sense excloure ningú.
- ✓ Per això cal que la pastoral ordinària de les nostres parròquies estigui **oberta i atenta** a la dimensió evangelitzadora: és prioritari passar d'unes comunitats cristianes amb una fe tradicional heretada però encara viva, a unes comunitats

més **coresponsables**, més **formades**, més **personalitzades en la seva fe** i més **confessants** en el seu **testimoniatge compromès**.

Propostes i accions concretes:

1.1. No podem reduir la parròquia als fidels habituals que ja participen de les nostres celebracions i de la vida ordinària de la parròquia, sinó que cal **sortir a l'encontre** dels qui viuen allunyats de la fe i de la vida parroquial i intentant donar-los a conèixer el tresor de l'Evangelí. En el dia a dia, explicant millor el que fem, obrint els grups a noves incorporacions, parlant i fent arribar informació a les famílies dels pobles o als llocs de pública informació. Cerquem, entre tots, mitjans d'estar permanentment oberts.

1.2. L'acompanyament personal als qui "tornen" a la fe després d'anys d'estar al marge de l'Església i dels sagraments o als qui s'atansen o mantenen una actitud oberta, amb actitud de respecte, d'escolta i amb paciència en els temps. Convé que alguns s'ho proposin i formem petits equips d'acolliment entre aquells que tinguin més capacitats d'escolta i acompanyament.

1.3. Fomentar **relacions de proximitat, coneixement i afecte** envers els qui no tenen un sentiment de pertinença fort envers la parròquia situant-nos en els terrenys on les persones viuen la seva vida.

1.4. Manifestar la **tendresa i misericòrdia de Déu** en totes aquelles circumstàncies en què els allunyats entrin en contacte amb la realitat de la parròquia.

1.5. Oferir una **acollida de qualitat** a les persones que demanen la celebració dels sacraments.

1.6. Redescobrir la importància dels **aplecs, les festes, les processons o altres manifestacions de religiositat popular o cultural**, fent que esdevinguin un moment privilegiat perquè la parròquia pugui comunicar els elements més significatius del viure cristià: Jesucrist i el seu Evangelí.

1.7. Tenir present que molta gent desconeix la vida i les activitats de les nostres parròquies per això cal donar-la a conèixer a través d'una major **informació i divulgació** de les activitats i serveis parroquials, no només als qui ja participen de la vida ordinària de la parròquia, sinó sobretot als qui la desconeixen utilitzant les **noves tecnologies de la comunicació i els mitjans de comunicació tradicionals**: cartells, estampes, fulls parroquials, pàgina web, petites revistes, complementació del Full diocesà o de la Revista mensual diocesana "Església d'Urgell", xarxes socials...

1.8. Posar el **patrimoni artístic i cultural** de les parròquies de la Diòcesi al servei de l'anunci de la fe acollint els visitants i turistes que ens visiten atrets per l'art (el nostre romànic és molt únic...) i els bells paisatges, en itineraris catequètics que els facin descobrir la grandesa del tresor que amaguen: la fe. I mirar de tenir oberts els temples al màxim de temps, encara que ens representi una petita càrrega addicional.

1.9. Oferir als qui ens visiten per uns dies o setmanes, i als turistes, l'oportunitat única de donar a conèixer la vida de la Diòcesi i el nostre treball pastoral concret, quan ens visiten i participen de les celebracions de les nostres parròquies, oferint-los una acollida càlida i que ajudi a obrir-se interiorment per tal de trobar respostes als seus interrogants.

2a PRIORITAT: Renovar la missió i l'atenció a les persones que viuen en ciutats i en pobles petits

- ✓ La nostra Diòcesis d'Urgell compta actualment amb 8 arxiprestats i 363 parròquies, amb una població d'uns 220.000 habitants, incloent-hi Andorra, batejats en la immensa majoria. La transformació del món rural, la seva despoblació i els canvis culturals que comporta, tenen repercussions religioses molt importants. No podem obviar avui el greu problema que suposa la disminució dels sacerdots, la multiplicació de tasques i dels llocs d'actuació del prevere rural, i la minvant atenció pastoral que això pot suposar. Encara que menys preveres no hauria de suposar menys atenció ni menys vida parroquial.
- ✓ S'imposa, doncs, **la cooperació i la complementarietat a nivell sacerdotal i laïcal per raó de la bona comunió eclesial**, i no només de la necessitat.
- ✓ És d'agrair la tasca feta, sovint callada i en solitud, per part de tants preveres, diaques, laics i laiques, religiosos i religioses que serveixen amb una disponibilitat admirable els pobles més petits, en circumstàncies difícils com les que tenim a la nostra Diòcesi d'Urgell: les sovint llargues distàncies entre poble i poble; condicions climatològiques adverses; la migradesa en molts aspectes, etc. augmenta la generositat dels nostres ministres i dels qui els ajuden.
- ✓ Tot això ens demana nous plantejaments pastorals, renovant l'atenció als pobles petits, creant **nuclis comunitaris** on els preveres, religiosos i laics, assumeixin les diferents responsabilitats. Aquesta renovació ha d'arribar no només a les parròquies sinó també a tota l'Església particular en una triple dimensió: **comunional, missionera i ministerial**.

- A nivell **comunional** s'ha d'estrènyer la col·laboració entre les parròquies partint d'una òptica de pastoral integral diocesana i sempre en ordre al servei i la missió, posant en comú talents i mitjans.
 - La segona dimensió és la **missionera**: la col·laboració entre les parròquies pot fer que cuidin pastoralment i de forma coordinada diversos àmbits pastorals que fan referència al territori i que difícilment poden ser atesos per una sola parròquia: escola, sanitat, cultura, treball.
 - La tercera dimensió és la **ministerial**: la relació pastoral entre les parròquies implica la col·laboració entre tots els membres del Poble de Déu i no només entre els preveres: hem de prestar importància del ministeri diaconal, persones consagrades, laics voluntaris que esdevenen responsables d'àmbits concrets de servei.
- ✓ En els darrers anys no s'ha volgut decretar jurídicament la referència o dependència pastoral dels pobles petits respecte de les capitals de comarca, ni crear unitats fixes de referència perquè es puguin anar adaptant millor a les neces-

sitats i possibilitats reals, ja que els pobles petits han de poder gaudir de la presència del sacerdot o del diaca o d'altres agents pastorals com a mínim en moments oportuns i significatius: celebració dels sagraments, festes majors, aplecs, etc. i es podrien crear confusions sobre la importància o dependència d'uns o altres. Convé ajudar-se des de l'amor i la comunió.

- ✓ No obstant això, sí que en la vida pràctica es dóna ja aquesta referència. Tal com vam analitzar en el Consell Pastoral Diocesà del 18 de juny de 2011, existeix un pla d'allò que ha de continuar fent-se en aquests pobles petits i d'allò que s'hauria de transferir a la pastoral de la capital de la comarca.
- ✓ Les presents propostes i accions concretes volen actualitzar el que allà es va definir, tot incloent-hi els suggeriments i aportacions que els Consells de Presbiteri i Pastoral Diocesà així com les Delegacions diocesanes i els Arxiprestos han suggerit en els darrers anys.

Propostes i accions concretes:

2.1. Revitalitzar la funció i la importància dels **Consells Pastoral i d'Economia parroquials, o interparroquials, o Arxiprestals**, de tal manera que les parròquies dels pobles més petits puguin tenir un Consell de referència on almenys un **equip de persones** que ajudin el Rector i els seus col·laboradors immediats en la vida de la parròquia. És del tot indispensable per a l'economia parroquial i molt desitjable en tota l'acció pastoral i en les relacions de comunió.

2.2. Acompanyar sol·lícitament les persones responsables i actives en les tasques pastorals de la parròquia tant per a alimentar la seva fe com perquè també elles siguin obertes i acollidores de tothom.

2.3. Crear un petit **equip parroquial despertant vocacions de compromís entre els joves i el laïcat adult** que tingui cura de la parròquia en els pobles més petits: obrir el temple per a la pregària de la comunitat, mantenir campanes i neteja de l'església, trasllats en cotxe d'algun sacerdot més gran, aplecs, tradicions vives, setmana santa, festa patronal del poble, entre d'altres.

2.4. Per a les parròquies més petites, **l'Arxiprestat** esdevé l'instrument idoni per a fomentar una pastoral de conjunt on s'integrin i es complementin les forces apostòliques, sense que cap parròquia perdi la seva pròpia identitat ni les grans anul·lin les petites.

2.5. **Coordinar els horaris i el nombre de les celebracions litúrgiques** en funció de les necessitats dels fidels, del nombre de preveres i de la qualitat de les celebracions (Concili Prov. Tarraconense, resolució 65).

2.6. Assegurar la **celebració eucarística en les grans solemnitats litúrgiques a les parròquies més petites**: Nadal, Setmana Santa i Pasqua, Aplecs festius, festes Patronals, Assumpció, Immaculada, encara que per a tal fi calgui reduir aquells dies el nombre de celebracions en les capitals comarcals o en les ciutats.

2.7. **Formar i acompanyar laics i laiques amb missió pastoral** per a assistir les parròquies que tenen manca de prevere, i que es faci sota la responsabilitat de la Diòcesi. Per fer això caldrà potenciar la participació dels laics i laiques a l'**Escola diocesana de Formació Permanent del Bisbat d'Urgell**, que imparteix una formació bàsica cíclica de tres cursos, i una de més específica d'any en any (espiritualitat, etc.), per tal que puguin el dia de demà ser enviats pel Bisbe amb missió pastoral.

2.8. Assegurar als pobles petits els serveis bàsics de **litúrgia, catequesi i caritat** en la mesura de les possibilitats, acudint a la capital de la comarca o a l'Arxiprestat allà on les realitats siguin molt minses.

2.9. Vetllar per la **conservació del patrimoni immobiliari, artístic i cultural** en les parròquies més petites, assegurant la conservació dels temples, els objectes litúrgics i sagrats, els llibres sacramentals, etc. L'administració de tot aquest patrimoni pot ser comuna, però la titularitat i els llibres d'administració han de ser propis de cada parròquia.

2.10. A les parròquies més petites on no es pugui assegurar l'Eucaristia dominical setmanal, **celebrar l'Eucaristia algun diumenge al mes o bé intentar convocar els pocs membres de la comunitat entre setmana** i no només en les vigílies i diumenges. Crear nous motius d'encontre per a la pregària. Cal fer sorgir almenys una persona responsable allà on sigui possible, que aglutini els altres membres del poble i mantingui la relació amb el Rector. Caldrà pensar com aplicar al Bisbat el desenvolupament del cànon 517,2 encarregant "una participació en l'exercici de la cura pastoral de la Parròquia a un diaca o a una altra persona que no té el caràcter sacerdotal, o a una comunitat". Cal que es mantingui viva la fe, i que creixi, i que es noti que les Parròquies no estan abandonades.

2.11. Atenció pastoral i visites als pobles més petits diversificada al llarg de la setmana i no concentrada tan sols els diumenges, comptant amb les visites als més aïllats, als malalts, xerrades catequètiques, grups d'oració, mes de Maria, mes del Sagrat Cor, preparació de les grans festes, sacrament de la reconciliació, benediccions, adoració del Santíssim, etc. així com organitzar algunes activitats que aglutinin el poble, en contacte amb les Associacions i institucions dels pobles. Passar **a una pastoral evangelitzadora** i no únicament centrada en les celebracions i misses.

3a PRIORITAT: Impulsar la transmissió i la celebració de la fe

- ✓ Tota comunitat cristiana, congregada per la Paraula i enviada a evangelitzar la societat en què viu i a treballar en la construcció d'un món més fraternal i just, és una comunitat que **celebra**.
- ✓ Els sacraments són el lloc privilegiat de l'encontre dels cristians amb el Senyor Jesús i per això, la vida sacramental ha de centrar el conjunt de les activitats pastorals, tot essent sempre impregnada d'un fort esperit comunitari.
- ✓ El Papa Francesc ens recorda que: *“Tots poden participar d'alguna manera en la vida eclesial, tots poden integrar la comunitat, i tampoc les portes dels sacraments no haurien de tancar-se per una raó qualsevol. Això val sobretot quan es tracta d'aquest sacrament que és “la porta”, el Baptisme. L'Eucaristia, si bé constitueix la plenitud de la vida sacramental, no és un premi per als perfectes sinó un generós remei i un aliment per als febles. Aquestes conviccions també tenen conseqüències pastorals que som cridats a considerar amb prudència i audàcia. Sovint ens comportem com a controladors de la gràcia i no com a facilitadors. Però l'Església no és una duana, és la casa paterna on hi ha lloc per a cadascú amb la seva vida al damunt”* (EG 47).
- ✓ Volem doncs que la Pastoral sacramental de la nostra Diòcesi d'Urgell sigui **fidel al que prescriu l'Església** i alhora **sensible a la dimensió missionera i evangelitzadora**, que mostri el rostre maternal de l'Església, plena de la misericòrdia de Jesucrist, el Bon Pastor.
- ✓ Per això proposem un **acolliment positiu, realista i fraternal** a tota persona que s'atansi a la recepció dels sacraments per a ell o per als seus fills o familiars, oferint la màxima **atenció i respecte** envers la situació de la fe i el procés

espiritual de cada persona, i confiant en una aproximació gradual responsable a la plenitud de la gràcia del sacrament i de la seva acollida participativa.

- ✓ La petició ocasional dels sacraments per part dels qui n o participen tant de la vida eclesial comunitària o dels allunyats demana l'acolliment personal i propicia una resposta de tipus evangelitzador: no tot s'ha de reduir a la celebració. Més enllà de complir les normatives, es tracta de **dialogar pastoralment amb les persones, per mostrar-los l'alegria i el tresor de l'Evangelí que estan cridats a acollir.**
- ✓ Impulsem la **transmissió de la fe, la iniciació a la pregària i l'amor a la Paraula de Déu.** En definitiva, fem que **Jesucrist** sigui el centre de la vida de la nostra Església diocesana d'Urgell i de la seva missió evangelitzadora.
- ✓ La comunitat es congrega sobretot per a la celebració de l'**Eucaristia** que és la celebració central dels cristians, que anuncia la mort i la resurrecció del Senyor, en espera del seu retorn gloriós. I sobretot és l'**Eucaristia del diumenge**, la que ha d'ocupar el lloc central en la vida dels creients perquè és el dia del Senyor ressuscitat i la celebració setmanal de la Pasqua del Crist.
- ✓ La pràctica sacramental demana una vivència cristiana que vagi més enllà del ritualisme, del ritu pel ritu, i d'una dissociació entre fe i vida, amb unes celebracions litúrgiques al marge del compromís de vida. Per això cal vetllar perquè hi hagi una **continuitat de vida cristiana i una integració gradual a la comunitat eclesial** abans i després de la recepció dels sacraments. Caldrà experimentar noves aproximacions a aquest objectiu i cercar de compartir experiències reeixides en l'acció pastoral.
- ✓ La pastoral sacramental no es pot entendre al marge de l'evangelització i de la catequesi. En el moment present, donada la descristianització de la nostra societat i una certa rutina en les nostres comunitats, la catequesi ha de posar en primer terme la **dimensió explícitament evangelitzadora.**

- ✓ Considerem la **Paraula de Déu** com a eix i nodriment de la vida cristiana i posem la Sagrada Escripura a l'abast de Poble de Déu perquè sigui estimada, valorada i distribuïda entre els fidels i pugui impregnar cada vegada més els diversos àmbits de la vida eclesial sobretot en la celebració litúrgica.

Propostes i accions concretes:

3.1. Caldrà posar una atenció especial en la **celebració acurada dels sacraments**, especialment l'**Eucaristia dominical**, promovent la bellesa de les celebracions i la participació fructuosa de tots.

3.2. Estar atents a la **predicació de la Paraula de Déu dins de la litúrgia**, en l'**homília**, ja que com ens recorda el Sant Pare Francesc "*L'homília és la pedra de toc per avaluar la proximitat i la capacitat de trobament d'un Pastor amb el seu poble*" (EG 135-159). **Millorar la preparació de la predicació** seguint les indicacions proposades pel Papa Francesc: el culte a la veritat; la personalització de la Paraula; la lectura espiritual; l'oïda atenta al poble; els recursos pedagògics. Cal promoure una revisió de les homílies, especialment a les celebracions on es reuneixen fidels i persones allunyades, més enllà dels participants habituals (p.ex. exèquies, aplecs, bateigs, primeres comunions, o matrimonis, etc.). Es podria enviar algun esquema o ajuda per part de la Delegació diocesana de pastoral sacramental i litúrgia.

3.3. Hem de promoure l'estudi i l'amor a la Paraula de Déu provant de crear **grups d'estudi i de pregària de la Paraula de Déu (lectio divina)** almenys a nivell Arxiprestal. Caldrà promoure grups d'estudi i de pregària entorn de la Paraula de Déu; difondre els Evangelis en moments de trobades generals o esdeveniments familiars (confirmacions, matrimonis...); motivar evangèlicament les trobades i accions comu-

nitàries perquè no hi manqui mai la pregària a l'inici i al final; Estudiem com podríem crear més Escoles de la Paraula, per comarques o Arxiprestats allà on siguin pocs els interessats de la mateixa Parròquia.

3.4. Impulsar la formació dels cristians per a donar una resposta adequada i raonada del que creiem, amb una atenció especial a la difusió del Catecisme de l'Església Catòlica, el YouCat i el Compendi sobre la Doctrina Social de l'Església, amb conferències, catequesis, escoles de reflexió, etc. i per part de persones amb doctrina sòlida, capacitat d'abrusar els cors i de comunicació agradable.

3.5. Acollir especialment amb cura les parelles que demanen el Baptisme per als seus fills oferint una catequesi adequada d'evangelització, fent-los conscients de la responsabilitat d'educar els seus fills en la fe de l'Església al llarg de la vida, i animant-los a créixer en la seva pròpia fe. Serà el moment de poder establir un diàleg pastoral sobre el seu propi matrimoni cristià.

3.6. Acompanyar les famílies cristianes oferint trobades i espais de testimoni i recolzament mutu, perquè puguin sentir-se cridades a esdevenir agents d'evangelització en els seus propis ambients. Cal potenciar els encontres de famílies joves a la Diòcesi, i les Jornades de la Sda. Família o trobades testimonials de famílies àmplies, amb tots els membres representats, que viuen amb joia l'Evangeli de la vida.

3.7. Oferir una preparació millor per a la celebració del matrimoni, comptant més amb l'Arxiprestat i amb l'ajuda que pugui oferir la Delegació diocesana per a la Família i la Vida, facilitant la participació de les parelles i amb l'ajuda de matrimonis que puguin aportar una ajuda mútua a les futures famílies cristianes. I cal obrir un Centre Diocesà d'Atenció a la Família, que des de la Delegació ja es va endegant.

3.8. Subratllar la transcendència de la **transmissió de la fe** a les generacions més joves **prenent consciència de la importància de la pastoral infantil i juvenil**. I valorar tot el que els pares els ajuden i també el que els avis poden fer i ja van fent. Animar-los a estar en això ben actius, cooperant amb els grups de Vida Creixent del Bisbat.

3.9. Impulsar la **catequesi dels infants i joves** tot integrant l'aspecte formatiu amb la necessària introducció, progressiva i creativa, a la vida sacramental i, en especial, a la celebració eucarística. En aquest sentit, els preveres han de continuar assumint les seves tasques pròpies en la catequesi com ens ho recorda el *Directori General per a la Catequesi* (cfr. DGC 225) suscitant el sentit de la **responsabilitat comuna** pel que fa a la catequesi; el **reconeixement i l'estima cap als catequistes**; tenint cura de l'orientació de la catequesi i la seva programació i subratllant el **vinclle entre catequesi, sagraments i litúrgia**.

3.10. Ajudar els catequistes a ser **cooperadors actius d'un projecte diocesà comú** seguint l'establert al decret "*Orientacions pastorals per a la Formació Catequètica a la Diòcesi d'Urgell*" que estableix la durada del procés d'iniciació a la vida cristiana per als infants en quatre anys (de 3r a 6è d'ensenyança primària) i el Catecisme "*Jesús és el Senyor*" com a llibre de fe per als dos primers anys de catequesi. Per als dos anys següents caldrà utilitzar el nou Catecisme "*Testimonis del Senyor*" que ha estat aprovat el 7 de novembre de 2013.

3.11. Potenciar la **catequesi d'adults** en les diverses formes en què aquesta es realitza (DGC 176) com també tenir presents els criteris que assegurin una **catequesi d'adults autèntica i eficaç** (DGC 175), tenint present la institució del **Catecumenat Diocesà** adreçat a les persones adultes, havent complert els 18 anys i amb possibilitat d'ingressar als 16 anys, que no han rebut el baptisme i demanen els sagraments de la iniciació cristiana per entrar a l'Església (CDC c. 864). Caldrà també tenir present el "*Directori de pastoral sacramental*" per a les situacions dels

infants en edat catequètica que no hagin rebut el sagrament del baptisme i seguir l'itinerari catecumenal dels infants que ja han arribat a l'ús de raó, dels adolescents i dels joves fins als 16 anys.

3.12. Ser conscients de la riquesa que suposen les Escoles catòliques i l'Escola pública i conjuntar l'acció evangelitzadora que realitzen amb la pastoral de joventut diocesana, animant i acompanyant pastoralment tots els professors, i especialment els professors de religió i els qui formen els Equips de pastoral escolar, i facilitar la seva col·laboració activa a les parròquies. L'escola catòlica és un veritable lloc d'evangelització i d'acció pastoral, i l'escola pública ha de continuar essent lloc d'encontre i de bona relació i d'evangelització en un ambient plural, per a proposar la fe catòlica. Valorem i acompanyem tots aquells mestres i professors que miren de donar testimoniatge dins l'escola.

3.13. Impulsar els grups de joventut de la Diòcesi que permetin una continuïtat amb els adolescents i joves que han participat a la catequesi de confirmació i han rebut ja el sagrament, per tal que els joves trobin acolliment, reflexió i acompanyament a les parròquies, o almenys en aquelles parròquies que són capitals de comarca dels Arxiprestats. Desvetllar i cuidar els vocacionats a treballar amb adolescents i joves. Aconseguir que aquests grups participin a les grans trobades de joventut: **Jornades Mundials de Joventut, Aplec de l'Esperit, Jornades diocesanes,** etc. que obren perspectives noves.

3.14. Impulsar el treball pastoral en l'educació del temps lliure d'infants i joves, col·laborant amb les famílies, i en continuïtat amb la tasca pastoral de la parròquia i de l'escola. És important la tasca que realitzen els monitors i persones col·laboradores dels "Esplais", i de "Colònies", a través dels Centres d'educació del temps lliure, i s'ha de potenciar la dimensió d'apropament evangelitzador des d'aquests centres als nens i les famílies, a través de la Federació diocesana que

els agrupa a la “Fundació Esplais de Santa Maria de Núria” (FEMN). Igualment es procurarà que la dimensió educativa de la fe tingui el seu cultiu apropiat en la pedagogia activa dels “Agrupaments” del Moviment de l’Escoltisme catòlic, “Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya”, i s’estableixi una bona col·laboració amb les parròquies i la Diòcesi

3.15. Valorar la dimensió evangelitzadora dels aplecs i romiatges, de les processons, de les festes majors... I distribuir sempre elements per a la reflexió i la pregària: estampes, díptics, PPS, etc. Evangelitzar les devocions i tradicions de la religiositat popular dels nostres poblets. Revisar els textos d’alguns Goigs o altres textos, perquè mantinguin la veritat teològica i pastoral necessària.

3.16. Les celebracions exequials són un moment privilegiat per a ajudar a redescobrir i a reflexionar sobre el sentit de la vida, i per a anunciar l’Evangeli de Jesucrist. Cal cuidar-les i preparar-les especialment com a moment celebratiu i evangelitzador, tant pel que fa a l’acolliment de les persones com a la celebració mateixa i l’homilia. Abans de la celebració exequial, **la visita als familiars propers** per estar al seu costat i pregar pel difunt és una ocasió privilegiada. Valorar els llocs on es prega comunitàriament el dia de vetlla del difunt, tant si és a casa com als tanatoris, i cuidar el moment de l’acompanyament al cementiri i la pregària davant el sepulcre. Estar atents a dignificar les celebracions als tanatoris i amb les cendres dels difunts o els columbaris dels cementiris o esglésies.

3.17. Incloure dins la pastoral ordinària de les nostres parròquies la necessitat de **promoure les vocacions sacerdotals, religioses i laïcals** a través de la pregària de les comunitats i moments d’especial reflexió de la vida com a vocació i resposta.

3.18. Ajudar a **redescobrir la joia de rebre el sagrament del perdó**, sobretot en els temps litúrgics de l'Advent i la Quaresma. Que els sacerdots es facin disponibles a celebrar la reconciliació individual, amb col·loqui i acollida verament personalitzada, com també amb celebracions comunitàries del perdó, amb confessió i absolució individual, i **oferint informació** sobre com i quan es pot rebre aquest sagrament tant important per al cristià, especialment abans de les celebracions eucarístiques. Cuidar una bona pedagogia pastoral del sagrament del perdó.

3.19. No deixar d'**acompanyar** amb temps i interès totes les persones, en els moments forts de les seves vides, i en els moments dolorosos o de crisi. Hem de ser comunitats que escolten, acompanyen, i anuncien l'esperança cristiana de forma concreta i personal. Aquesta no és missió exclusiva dels sacerdots; caldrà fomentar equips d'escolta, i comptar amb l'acompanyament de les persones que aporten el seu servei a la comunitat.

4a PRIORITAT: La caritat sol·lícita pels pobres i necessitats

- ✓ *“El que vau fer a un d'aquests germans meus més petits, a Mi m'ho féreu” (Mt 25,40).* La caritat és el cor de l'Evangeli i el camí més intel·ligible i eficaç d'evangelització, especialment en els nostres temps, en els quals són més apreciats els testimonis que no pas els mestres (cf. beat Pau VI), i «el missatge social (de l'Església) es fa més creïble pel testimoniatge de les obres que no pas per la seva coherència i lògica interna» (sant Joan Pau II, *Centesimus annus*, 57)
- ✓ *“L'opció o l'amor preferencial pels pobres és una opció o forma especial de primacia en l'exercici de la caritat cristiana, de la qual dóna testimoniatge tota la*

tradició de l'Església. Es refereix a la vida de cada cristià, com a imitador de la vida del Crist, però s'aplica igualment a les nostres responsabilitats socials i, en conseqüència, a la nostra manera de viure i a les decisions que cal prendre coherentment sobre la propietat i l'ús dels béns [...]. Aquest amor preferencial [...] no pot deixar d'abraçar les immenses multituds de famolencs, mendicants, gent sense sostre, sense atencions mèdiques i, sobretot, sense l'esperança d'un futur millor: no es pot oblidar l'existència d'aquesta realitat. Ignorar-la seria assemblar-nos al "ric Epuló" que feia veure que no coneixia el pobre Llätzer, prostrat a la seva porta (cf. Lc 16,19-31)." (La preocupació social, sant Joan Pau II).

- ✓ A la Carta apostòlica "Tertio millennio adveniente", per a preparar el Jubileu de l'any 2000, el Papa Sant Joan Pau II es preguntava : «Recordant que Jesús vingué a evangelitzar els pobres, ¿no convé subratllar decididament l'opció preferencial de l'Església pels pobres i els marginats?» (n. 51). És una opció preferent, però no exclou ningú, ni pot limitar-se a una classe determinada de pobres, sinó que ha d'abastar-los tots; no pot referir-se únicament a l'aspecte econòmic, polític i social, sinó que ha de mirar la integritat de la persona (també els seus aspectes espirituals, morals i religiosos); ha d'inspirar-se en l'evangeli, evitar tota mena de proselitisme i permetre de descobrir les raons profundes d'aquesta opció.
- ✓ El Papa Francesc ens recorda que de la nostra fe en Crist fet pobre, i sempre pròxim als pobres i exclosos, brolla **la preocupació pel desenvolupament integral dels més abandonats** de la societat.
- ✓ Aquesta "preocupació" o compromís, que sempre comporta solidaritat teòrica i pràctica amb els pobres, pot adoptar un ventall molt gran de formes, que poden anar des d'accions a favor de la justícia fins a la posada en pràctica de media-

cions tècniques (econòmiques, jurídiques, polítiques...), i a la inserció personal i durable entre els marginats; des de la donació d'unes coses a la donació de si mateix; des d'actes unilaterals, en els quals és un el qui dóna i un altre el qui rep, fins a actes bilaterals i recíprocs en els quals també el qui dóna surt beneficiat i enriquit d'aquesta relació amb el necessitat. (cf. Els Bisbes de Catalunya "El dejuni que Déu vol" 1997).

- ✓ Sols una Església que s'apropa als pobres i als oprimits, que es posa al seu costat i del seu costat, que lluita i treballa pel seu alliberament, per la seva dignitat i pel seu benestar, pot donar testimoni coherent i convincent del missatge evangèlic.
- ✓ El Concili Provincial Tarraconense en la seva resolució 94 definia **Càritas** com a expressió diaconal de tota la comunitat eclesial. És la institució bàsica, encara que no única, de la sol·licitud de les Esglésies diocesanes pels pobres i marginats. L'Església d'Urgell mitjançant les Càritas parroquials i la diocesana, les Congregacions religioses i diversos grups, amb el voluntariat molt nombrós, realitza un esforç no pas petit per ajudar els necessitats, els pobres i els marginats. Tanmateix, volem anar més enllà, i impulsar **la sol·licitud pels qui sofreixen la crisi econòmica, amb noves iniciatives perquè la caritat arribi, encara més, als pobres i necessitats.**
- ✓ El document "Identitat de Càritas diocesana d'Urgell" definia les tasques principals de Càritas:
 - **l'animació de la comunitat**, tot sensibilitzant la comunitat cristiana en la caritat i la justícia, donant a conèixer les necessitats socials i els

problemes de l'entorn, i proposant formes de participació en accions i projectes.

- **la intervenció social:** duent a terme accions assistencials encaminades a pal·liar els efectes immediats de la pobresa i la marginació, tot detectant les situacions de pobresa i determinant on cal intervenir.
 - **la comunicació de béns:** buscant camins i vies de captació de recursos amb l'objectiu de tenir una independència econòmica i fer sostenible el projecte de Càritas parroquial i Diocesana.
- ✓ La nostra Església diocesana vol **realitzar la síntesi entre fe i vida** expressada en el Concili Vaticà II, denunciant la separació entre el missatge cristià i la pràctica social.
 - ✓ L'Església d'Urgell es vol **comprometre en favor de la justícia i de la caritat** promovent més intensament la justícia i solidaritat en l'acció pastoral i potenciant les institucions eclesials que treballen al servei de la promoció humana i social i de la caritat.
 - ✓ I hem de continuar el bon camí recorregut en la solidaritat enfora, envers les Esglésies joves o de missió, i envers els països en vies de desenvolupament, a través del que es va realitzant a través de la Delegació de Missions, amb les aportacions a les Obres Missionals Pontifícies, i també el que es va realitzant a través de "Mans Unides" ajudant projectes de desenvolupament i mantenint-se a prop dels qui ens necessiten a les Esglésies joves i als països que necessiten la nostra solidaritat responsable.

Propostes i accions concretes:

4.1. Volem que **Càritas Diocesana d'Urgell i les Càritas parroquials que la integren** esdevinguin el rostre servicial i atent de la Diòcesi d'Urgell envers els més pobres i marginats, on aquests trobin sempre una mà generosa que els aculli. Elles són la part més visible de la caritat de la nostra Església diocesana.

4.2. Interessar nous voluntaris per al servei de la caritat, sobretot entre els joves, que puguin oferir el seu temps al servei dels més necessitats i revitalitzin amb la seva força i iniciatives el treball que Càritas porta a terme.

4.3. Difondre amb més claredat i transparència el treball i els "programes" d'acció que Càritas realitza, utilitzant les possibilitats que les noves tecnologies ofereixen i sobretot a partir del testimoni personal dels voluntaris.

4.4. Créixer en la cooperació amb la implicació que les institucions civils com els Consells Comarcals o els Ajuntaments ofereixen al servei de la Caritat i la solidaritat.

4.5. Atenció alimentària i de roba als més desafavorits, de tal forma que totes les Càritas parroquials pugin ser una finestra oberta als qui més durament ho passen.

4.6. Reforç escolar i d'alfabetització per als infants i joves que ho necessiten. I també per als adults, en les Escoles formatives. Atenció especial al món dels emigrants.

4.7. Posar en marxa una nova empresa d'inserció laboral per ajudar els aturats de llarga durada a la seva reinserció en el mercat laboral, oferint-los una porta oberta al seu futur. I incentivar ajudes des del món empresarial per als qui cerquen treball, i ben especialment per als joves o els molt majors.

4.8. Ajuda als drogodependents en comunió amb les altres Diòcesis de Catalunya, continuant la col·laboració amb l'obra de la "Fundació Sense Cadenes".

4.9. Les fundacions diocesanes amb finalitats socials s'implicaran, segons les seves possibilitats, en els projectes que Càritas pugui dur a terme.

4.10. Impulsar la **pastoral de la salut, visitant els malalts i la gent gran** sigui a les seves llars o a les residències d'avis o hospitals i oferint-los, en el moment oportú, rebre la gràcia dels sagraments del perdó, de l'Eucaristia i de la Unció dels malalts. I destinar energies a visitar-los a ells amb els seus familiars, així com també treballar amb i envers els professionals de la salut.

4.11. Valorar la tasca que porta a terme l'**Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes** i intentar que els **joves** puguin descobrir la riquesa de la nostra realitat diocesana.

4.12. Continuar el treball amb la pastoral penitenciarària, fent-nos propers als **privats de llibertat i que són a la presó**, o amb aquelles famílies que puguin tenir algun familiar a la presó.

4.13. Recolzar la tasca que els missioners i missioneres duen a terme i **promoure la sol·licitud missionera en l'Església diocesana**. Mantenir contactes, acollir-los quan ens visites de pas o per un temps. Ajudar en moments de necessitats pastorals d'Esglésies germanes. Valorar aquesta vocació tan lluminosa en l'Església.

4.14. Vetllar i acompanyar els emigrants a través de trobades especialment pensades per a ells en les que rebin recolzament i s'ajudin entre ells i on s'usi la seva llengua i es fomentin les seves costums i tradicions pròpies. Fomentar i obrir l'experiència de la trobada mensual al Castell del Remei amb la comunitat Llatinoamericana, especialment la Colombiana, així com amb la Ucraïnesa i Romanesa, i amb les comunitats Filipina i Portuguesa d'Andorra, per esmentar les actualment més rellevants a la Diòcesi. Revisar si cal promoure-ho en d'altres llocs de la Diòcesi. Valorar la bona relació amb les comunitats ortodoxes, anglicanes i evangèliques reformades.

4.15. Sostenir "Mans Unides" i que creixi en les Parròquies i arxiprestats, perquè es canalitzi l'ajuda al Tercer món, i l'educació en la solidaritat.

Conclusió. Som portadors d'una missió apassionant

Aquests Objectius prioritaris a manera de Pla pastoral de la nostra Diòcesi d'Urgell ens han de portar a una acció pastoral oberta, creativa, "perseverant" en el mandat rebut del Senyor Jesús: "*Manteniu-vos en el meu amor*" (Jo 15,9). Per a cada batejat, ha de significar un gran goig saber que Jesús compta amb ell, amb cadascun de nosaltres, per dur a terme la seva obra de salvació de tots i de cadascun dels qui el Pare li ha confiat, que són realment els nostres "germans", els més pròxims. Som els seus "apòstols" que, plens de l'Esperit Sant, "*sortim a sembrar*" (cf. Mt 13,3ss). És una missió apassionant: donar testimoni veraç i creïble, autèntic i amb obres d'amor, de la nostra fe en Crist, que està viu, que ha ressuscitat i que té un gran disseny d'amor per a cada una de les persones que arriba al món, i sobretot per als més pobres i els qui més necessiten de la seva misericòrdia.

Potser pensareu que comporta moltes renúncies, que molts no ho valoren, que la societat és indiferent, que xoquem amb la cultura egoista i individualista ambiental, que sembla com si no aportéssim gaire de positiu, que ens topem amb la soledat i la creu, que ens cansem perquè comptem només amb les nostres forces i no volem veure ni comptar amb el poder de l'amor de Déu... Però això són les sirenes que volen desencaminar-nos. No fem massa cas de les veus negatives; indiquen bé que seguim el Crist crucificat i ressuscitat. Hi ha una humanitat que ens necessita i ens espera, feta de moltes persones concretes, que "*volen veure Jesús*" (Jo 12,21) a través de les nostres paraules i accions, que anhelan salvació i vida eterna, enmig de tanta mediocritat, violència, injustícia i maldat com cada dia ens topem. I nosaltres sabem que aquesta font de vida eterna existeix; que és Jesucrist, el Redemptor del món, a qui humilment seguim i servim.

Hem de creure més en la nostra vocació i missió tan apassionants. Ens ho recorda el Papa Francesc: "*En un món en transformació, cal una Església renovada i transformada per la contemplació i pel contacte personal amb Crist, per la força de l'Esperit. És l'Esperit de Crist la font de la renovació, la que ens fa trobar nous camins, nous mètodes creatius, les diverses formes d'expressió per a l'evangelització del món actual*". De Crist ens vindrà la força per encetar el camí missioner i la joia de l'anunci, per tal que la llum de Crist il·lumini tots aquells que encara no el coneixen o l'han refusat. Per això demana el coratge d'«arribar a totes les perifèries que tenen necessitat de la llum de l'Evangelí» (EG. 21).

No ens poden entretenir ni en les nostres debilitats, ni en els nostres pecats, ni en tants impediments que se'ns presenten per a testimoniar i proclamar l'Evangelí. És l'experiència de la trobada amb el Senyor el que ens empeny i ens dóna la joia d'anunciar-lo a tothom. Tinguem present el gran testimoni dels màrtirs actuals a l'Àfrica, a Irak, a Síria... "*L'Església és el poble de les benaurances, la casa dels pobres, dels afligits, dels exclosos i dels perseguits, de tots aquells que tenen fam i set de justícia*", diu el Papa Francesc. I ens convida a treballar per tal que les comunitats eclesials d'arreu de la nostra Diòcesi d'Urgell, ajudades amb aquestes **Prioritats a manera de Pla pastoral per als anys 2014-2018**, sàpiguen acollir amb amor pre-

ferencial els pobres, tenint les portes de l'Església sempre ben obertes perquè tots hi puguin entrar i trobar-hi refugi i amor, l'Amor de Déu del qual n'és sacrament real i visible l'Església santa.

Donem gràcies a Déu per la nostra vocació cristiana i concretem on posarem els accents en els pròxims anys. Ens hi hem d'ajudar des de les mateixes comunitats Parroquials, els Arxiprestats i els Consells diocesans, amb les Delegacions. A mi sempre em teniu a la disposició. Pregueu per mi i per la Diòcesi, com sempre ens recomana el Papa. Que n'és de bella una vida lliurada al servei del Regne de Déu! *"Busqueu per damunt de tot el Regne de Déu i ser justos tal com ell vol, i la resta se us ho donarà de més a més"* (Mt 6,33).

Encomano a **la Mare de Déu de Núria, la nostra excelsa Patrona**, que des de les soledats del nostre estimat Pirineu vetlla per tots els qui formem la Diòcesi mil·lenària d'Urgell, que ens guardi amb el seu amor maternal, ens sostingui en l'esperança i ens esperoni a la caritat ardent amb el seu sí generós, per fer sempre i en tot la voluntat de Déu, per no negar-li res al nostre Pare fidel, a confiar del tot en l'acció poderosa de l'Esperit Sant, i a ser valents i creatius en la tasca d'anunciar l'Evangeli de l'Alegria i de la Caritat.

En l'inici de l'Advent, i sabent que el Senyor sempre està venint al nostre món, clamem amb les paraules amb què es clou la Sagrada Escripura: *"Amén! Veniu Senyor Jesús ! Que la gràcia de Jesús, el Senyor, sigui amb tothom"* (Ap 22,21).

+Joan-Enric Vives i Sicília

Arquebisbe-bisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra

30 de novembre de 2014, primer diumenge d'Advent

